

چهل گنج

خپروونکی: انتشارات صدر

دویم چاپ پسرلی ۱۳۹۱ بازنویس: حسن ناصري

د چهل گنج ژباړه

(خلوبښت خزانې)

ژباړونکی: هوتک مینه وال

Ketabton.com

کلونه مخکي د احمد او جميلي په نامه ښځه او خاوند اوسېدل

احمد کم (کوم) خاص کسب او مهارت نه درلود. هغه یوازې یو بېل او کلنگ درلودل او تل به یې خپلې ښځې ته ویل: که مو چیرې بخت راوینې سي موږ ته مخه کړي او په مخکې کې د کیندلو پر وخت خزانې پیدا کړم. هغه وخت به د تل لپاره روپی ولرو؛ او کولای سو د ژوند تر پایه ښه آرامه ژوند ولرو. خو دې خبرو جمیلې نه راضي کوله.

یوه ورځ د تل غوندي جمیلې عمومي حمام ته ولاړه. خو د ننوتلو د دروازې مخکې د حمام مسول یې مخه ونیول او ویې ویل: ته نسې کولای چې دننه ولاړه سې؛ ځکه چې نن ورځ ټوله حمام د سلطان فالگیر دښځې په اختیار کې دی.

جمیلې چې ډېره خفه سول ویې ویل: څنگه مغروره او دهرڅه نه راضي! مگر هغه څوک ده؟ فقط زما خاوند یو بېکاره دی چې داسې کار نلري؛ او یا دا کار نسي کولای. په هر حال د جمیلې دلایله هیڅ نه راتله اړه سوله بېرته کور ته ولاړه سي. د راتلو په حال اولار کې ئې ټول سوچ په دې موضوع بوخت وو.

او د ځان سره به یې ویل ولي زما خاوند یو فالگیر ندی؟

په دې وخت کې چې ئې کله خاوند دکار د خوا راغی؛ او خپل لاسته راوړی مزد یې وربکاره کړ جمیلې وویل: احمده! دې بې ارزښته سکې ته وگوره.

زه نور دا حالت نسّم زغملى؛ سر دسبا څخه بايد ښار ته ولاړ سې او پال وگورې. احمد په حيرانتيا وويل: جميلي، مگر ليونى سوې يې؟ زه د پال کتلو په اړه هيڅ نه پوهېږم.

جميلي وويل: اړتيا نده پوه سې. يوازي بس ده چې د پال کتلو خاصه مری واچوې او څه چې ريشتيا ته نژدې وه کرار ووايې. داسي چې واضح نه ئي. يا به دا کار کوې، يا مي زه دپلار کورته ځم. داغسي وه چې دا بله ورځ سهار، احمد بيل او کلنگ وپلورل. او دهغو په روپو يې د پال کتلو خاصه تخته او جامي واخيستلې؛ او همداسي چې جميلي ويلي وه. په ښار کي د عمومي حمام په دروازه کي کښېناستې.

ډېر وخت نه وو تېر سوى چې ويې ليدل چې د پاچا د وزيرانو د يوه وزير ښځه د ده خواته راروانه وه. احمد ډېر وارخطا اولاس و پښه سو.

د وزير ښځه ورته مخ ته راغله او ويې ويل: اى پال کتونکې ته بايد زما سره مرسته وکړې تر څو مي گوتى پيدا کړم. نن سهار چې حمام ته راتلم ډېره گرانه گوتى راسره وه. خو اوس ورکه سوې ده. هيله کوم هغه راته پيدا کړه

احمد ستړى اسويلى وکېښ؛ او مری يې واچول.

هغه په داسي حال کي چې سوچ ئې کوى چې څه ووايي، نابېره يې د ښځي د جامو پر لستوني سترگي ولگېدې او ويې ليدل چې يوه برخه يې سورى ده.

احمد دځان سره سوچ وکړ او داسي يې ښکاره کړه چې څه يې ذهن ته رسيدلي. ورنژدې سو. کرار ئې وويل: مېرمني! زه يو سوری وينم. دوزير ښځي سر ورته نژدې کړ تر څو ئې په سمه توگه واوري؛ ويې پوښتل: خشي؟ احمد وويل: يو سوری، يو سوری!

د وزير ښځه د دې خبري په اورېدو سره خوشاله سوه او ويې ويل: سېي سمه ده. په ياد مي راله چې ما چيري ايښې ده. او په ډېر تلوار حمام ته ولاړه او گوتمی يې راواخيستله چې د حمام د ديوال په سوري کي يې ايښې وه.

بيا بېرته احمد ته ورغله او ويې ويل: شکر خدايه هغه مي پيدا کړه تا د هغه ځای سېي وويل.

په داسي حال کي چې د حيرانتيا څخه د احمد خوله خلاسه پاته وه؛ د وزير ښځي هغه ته د طلا يوه سکه ورکړله او ولاړه.

هغه شپه چې جميلي هغه سکه وليدل؛ او دا کيسه يې چې واورېده ډېره خوشاله سوه. او ويې ويل: احمده! ودي ليدل ستونزه يې نه درلوده.

احمد وويل: دا ټوله دالله مهرباني وه؛ چې نن يې زموږ سره مرسته وکړه؛ خو نور د داسي کار کولو توان نلرم.

جميلي په خفه توب وويل: دا خبره مکوه! زما سره مينه لرې او غواړي زما سره ژوندو کړې، خامخا به سبا هم ښار ته ځي او پال به گوري.

د دې مسلې په نیمه شپه د هغې شپې د پاچا خزانه د مانۍ سه غلا سوله.

څلوېښتو غلو، څلوېښت صندوقه (صندوقه) طلا او جواهر د مانۍ څخه ويستل.

د راتلونکي ورځې په سهار د غلا د مسلې څخه پاچا خبر کړل سو؛ او پاچا امر وکړ چې د دربار لوی پال کتونکی او دهغه لاس نیونکي راتول کړي او ماته یې راولي. د ښار ټول پال کتونکي راغلل او مری یې واچول خو گټه یې نه درلودل ځکه چې هیڅ یوه و نه سو کړلای د غلو پټ ځایونه او خزانه پیدا کړي.

پاچا چې په خېښم سو چیغه یې کړه. دا ټول چل ورکوونکي ونیسی او بند خوني ته یې واچوی.

په دې حال کې یې پاچا ته خبر ورکړ چې په دې ورځو کې په ښار کې یو پال کتونکی پیدا سوی چې توانیدلی د وزیر د ښځې ورکه گوتمی پیدا کړي.

پاچا خپل دوه ساتونکي ورولېږل تر څو هغه راولي.

احمد چې کله د پاچا مخ کې ودرېدی دېبېرې ئې پښې او لاسونه رېږدېدل.

پاچا وویل: ځوانه پال کتونکې! زما څلوېښت صندوقه د طلا و جواهراتو غلاسوي دي.

ستا څخه غواړم چې دغلو پټ ځای راوښايي. احمد بې له دې چې سوچ وکړي ژرئې وويل: گرانه پاچا بې غمه سه زه خامخا د څلوېښتو غلو پټ ځای درته پيدا کوم.

پاچا وويل: د حيرانتيا وړ ده! هيڅ چا ونه سو کولای څه وکړي او ته په داسي آسانۍ ادعا کوې چې کولای سي هغه پيدا کړي.

احمد د دې خبرې په اورېدو سره لا بهرې واخيستی خو چاره يې نه درلوده نو ويې ويل: زه خپل ټوله هڅه او کوښښ کوم تر څو هغه پيدا کړم خو دا کار وخت غواړي. پاچا وويل: څونه؟ احمد سوچ وکړ او ويې ويل: زما گرانه پاچا! څلوېښت ورځي، د هر يوه دپاره يوه ورځ پاچا وويل: څلوېښت ورځي ډېر وخت دی خو چاره نسته يوازي په دې شرط چې هغه په دې وخت کې خامخا پيدا کړي که بريالی سوې پولداره به سي خو که دا کار ونسي کړای د نورو پال کتونکو غوندي به د ژوند تر پايه په بندخونه کې پوست واچوي. احمد سر وښوروی او په ناهيلۍ سره د مانۍ څخه ووتی او کورته ولاړی.

دا چې کورته رادننه سو په ويرجن حال يې جميلي ته وويل: وگوره جميلي دا سر خورۍ هم تا راته جوړ کړي؛ پاچا څلوېښت ورځي ماته وخت راکړی تر څو غله او خزانه يې ورپيدا کړم؛ او که ونسم کړای په دې ټاکلي وخت يې ورپيدا کړم دتل لپاره به ما بندي کړي. جميلي وويل: ناهيلۍ کېږه مه. دڅو صندوقو پيدا کول خو څه ستونزه نده. ته خامخا بريالی کېږي. مگر تا د وزير د ښځې گوتۍ پيدا نکړله؟ احمد وويل: جميلي! ما خو تاته ټوله کيسه وکړل. ولي باور نکوې

د هغې ګوتمۍ پيدا کېدل د خداى (ج) په غوښتنه او مهربانۍ وه؛ خو دا پلا مسله ډېره توپير لري، دا ځل نو هيڅ هيله نسته.

وروسته احمد لږ وچه خرما واخيستل او څلوېښت دانې يې وشمېرلې او په کوزه کې يې دننه واچولې او ويې ويل: زه هره شپه د دې خرما څخه يوه خرما خورم تر څو ښکاره سي چې څلوېښت ورځې مې په خلاسيدو دي.

يو کس د پاچا د خدمت ګارانو څخه هم دهغو څلوېښتو کسو غلو غړى وو او د احمد او پاچا تر مابينځ خبرې يې ټولي اورېدلې وې.

هغه په هغه شپه د غلو پټ ځاى ته ورغى او دغلو مشر ته يې وويل: نن ورځ سهار يو پال کتونکى پاچا ته راغلى وو او ويل يې چې خزانه او غله په څلوېښتو ورځو کې پيدا کوي.

د غلو مشر وويل: کېدونې نده درواغ ئې ويلي يې؛ او کېدونې ده د سحر او جادو په واسطه دا کار وکولای سي. اوس بايد ته خپل کالي بدل کړې او پټ د هغه پال کتونکي کور ته ورسې خبر تر لاسه کړې.

هغه شپه د پاچا خدمتګار د احمد د کور پر ديواله وروختى او د بام شاته پټ سو تر څو دهغوى خبرې واوري.

په دې وخت کې احمد اوله خرما دکوزې سه راويستل ويې خوړل او جميلې ته ئې وويل: دا يې اولنۍ .

غله ددې خبرې په اوريدو سره لرزې واخيست، داسې چې نژدې وو د بام د شاه څخه ولوېږي. وروسته ډېر ژر د غلو پټ ځاى ته راستون

د چېل گنج ژباړه ژباړه: هوتک مينه وال څلوېښت خزانې

سو؛ او د غلو مشر ته يې وويل: دا پال کتونکی رښتيا هم حيرانوونکی
توان لري هغه بې له دې چې ما وويني پوهيدی چې زه دبام تر شاه يم
ما خپل په غوږو واوړېدل چې ويې ويل دا يې اولنی.

مشر وويل: کېدونې ده ناسم دي اوړېدلي يي. دپوره ډاډ دپاره دي سبا
مانښام ستاسره يو بل کس هم ولاړ سي.

دابله شپه د پاچا خدمتگار سره يو بل کس هم د غلو څخه ورسره
رالی (راغی) د احمد دکور دبام شاته؛ او دتيرې شپې غوندي يې د احمد
دی خبرو ته غوږ ونيوی، احمد دوهمه خرما وخورل او ويې ويل: دا يي
هم دوه!

غلو چې خپل لاس او پښې ورکي کړي وې ژر تر ژره دهغه ځای څخه
وتښتېدل او خپل تر پټ ځای په ځغاسته راغلل.

د پاچا خدمتگار د غلو مشر ته وويل: هغه پوهېدی چې موږ د بام شاه
ته دوه کسه پټ سوي يو؛ او ويې ويل دا يې هم دوه. دغلو مشر
وويل: زه خو باور نه کوم.

په دې خاطر دابله شپه د غلو دمشر په امر غله درې کسه ورغله
داغسي څلور، پنځه، شپږ، ... کسه ولاړل همدا مسئله روانه وه تر
دې چې څلوېښتمه شپه راورسېدل او وار دغلو د مشر راورسېدی.

هغه وويل: نن زه خپله هم ستاسو سره ځم.

په څلوېښتمه شپه ټول څلوېښت غله د احمد دکور پر بام راوختل تر
څو دهغه او ښځې خبري ئې واوري په دې حال کي احمد آخري خرما

د چهل گنج ژباړه ژباړه: هوتک مينه وال څلوېښت خزانې

چي په کوزه کي د ننه پټه وه وروسته د څه مودې يې په غمجنه څېره راويستل ويې خوړل؛ او په لوړ آواز يې وويل: دا يې هم څلوېښت. اوس يې شمېر پوره سو.

جميله يې څنگ ته کښېناستل او په مهرباني ئې وويل: احمده! ما وبخښه ما غلطې وکړه چي ستاسه مي وغوښتل ته پال وگورې. ما نبايد ته دې کار ته اړ کړی وای چي توان يې تا نه درلودی. ته بايد هغه وای چي وې.

احمد وويل: پروا نکوي. اوس کار سوی دی او بله چاره نلري. خپله هم په دی کار کي گرم يم ځکه په هغه چي اول لا پوه وم چي سم اوښه کار ندی بيا مي هم کوی. خير اوس دا خبري هيڅ گټه نلري.

په دې حال کي د دروازې بڼه پورته سو. احمد سور اسوېلی وېست او ويې ويل: خامخا دپاچا کسان دي. په دې حال کي چي په بېره او رېږدېدو د دروازې پر خوا روان وو په لوړ آواز يې وويل: ډېر ښه ډېر ښه! (راغلم). لږ صبر وکړئ؛ پوهېږم تاسو دڅه کار دپاره راغلي ياست. خو کله چي يې دروازه خلاسه کړله حيران سو څلوېښت کسه يې وليدل؛ چي ټولو د ده مخکي ځنگون وهلې او تندي يې پر مخکي ايښي دي.

دغلو مشر وويل: ای ستر پال کتونکې! البته چي ته پوهېږي. ځکه چي هيڅ يوشی ستاسو دسترگو څخه نسي کولای پټ سي؛ او تاسو د هر څه سه باخبر ياست. موږ ستاسو څخه غواړو چي زموږ راز ښکاره نکړئ.

احمد د دې سره چي په اول سر کي گنگس سوی وو خو پوهېدی چي دا څلوېښت کسان باید دپاچا د خزانې غله واوسي . په دې خاطر بې له سکوته یې وویل: ډیر ښه! زه تاسو پاچا ته په لاس نه ورکوم. خو تاسو باید قول راکړی چي هغه صندوقونه چي تاسو د پاچا دمانۍ څخه غلا کړي دي بیرته خپل پر ځای ځای پر ځای کړئ.

دغلو مشر په زاری او عذرونو وویل: خامخا، موږ تر ژره دا کار ترسره کوو.

په دې حال کي مخکي له دې چي یو څلوېښتمه ورځ راوړسېږي؛ غلو څلوېښت سره صندوقونه طلا او جواهر په پټه د پاچا مانۍ ته یوړل.

دابله ورځ سهار احمد پاچا ته رالی و پاچا ته یې وویل: گرانه پاچا هغسي چي مي درته قول درکړی وو پر وخت مي دا دی راغلم خو زما جادويي توان کم سوی یوازي کولای سم د صندوقانو (صندوقانو) او غلو څخه یو درته پیدا کړم د دواړو پیدا کول راته نکېدونی دی. اوس تاسو د دې دوو څخه کم یو غواړی؟ پاچا وویل: ښکاره ده چي صندوقونه غواړم! احمد وویل: ریښتینی د ناهیلېتوب ځای دی چي نسیم کولای د غلو پټ ځایونه هم پیدا کړم خو که ستاسو پرېکړه بدله سوه لکه سره غوري داسي درته تیار یم. پاچا وویل: هغه پرېږده، اوس ووايه زما خزانه چیري ده؟ تر څو ژر تر ژره خپل کسان ورولبړم.

احمد وويل: گرانه پاچا! اړتيا نسته دا کار وکړې وروسته د لاسو په
ښورولو يې دا وويل: اچي مجي لا ترجي او ويې ويل: اوس د دې کلمو په
ويلو سره ټول صندوقونه طلا او جواهرات خپل ځای ته راغلي.

پاچا د احمد سره ولاړی تر څو خپل خزانو وگوري. دا چي د پاچا سترگي
پر صندوقونو ولگېدې حيران سو په چيغه يې وويل: ريښتيا چي هم
تاسو ستر پال ليدونکی ياست. ددې ننه تاسي ځان د دې دربار غټ
پال کتونکی وبولی!

احمد ورته تعظيم وکړ او ويې ويل: گرانه پاچا، ستاسو دمهرباني
څخه مننه خو دا کار زما دپاره ناشونی دی ځکه چي ستاسو د خزانې
پيدا کول او بېرته خپل ځای ته راوړل ما ته ډېر سخت کار وو نو زه اړ
سوم ټوله توان او طاقت مي ولگوم او نور توان نلرم چي لکه مخکي
داسي وړاند وينه وکړم.

پاچا په ويرجن حال وويل: ښه ونسو! نو زه اوس تاته دوه برابره ډالۍ
درکوم. راسه او د دې دوه صندوقه ځان ته يوسه داسي احمد دښې
تجربې او ثروت چي ئې لاس ته راوړی وو د جميلي خواته راغی.

هغه پوهېدلی وو که خدای پاک وغواړي کولای سي ناشونی کار هم
شونی کړي خو انسانان بايد په لومړي قدم د کارو کي خطاگانې
پرې—بردي او توب—ه وباسي.

پای

اخیستلیکونه

د ژباړل شوي کتاب نوم چهل گنج

خپروونکی: انتشارات صدر

دویم چاپ پسرلی ۱۳۹۱

بازنویس: حسن ناصري

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library